

A N T I M O N I U.

Antimoniu este solid; alături de zincul; este prea lăzitor și se poate leșne pedeche în polvere. Spre deosebită sa este lăzitoare și cristalină. Daspă D. Mitscherlich, forma sa primitivă este octaedrul. Densitatea sa este de 6,702. În topire la temperatură de 430°, și se volatilizează prea simplu să fie inflăcăndă și neînțeleasă înălțările roșii; însă nu este destul de volatil să se distilă în corpuri de grăsime ca zincul. Se volatilizează mai leșne într-un kărbant de hidrogen. Kond se lasă să se răcăi antimoniul și să se tonă, se încheargă în nastrele având la suprafața sa aspectul de foaie de silicarie. Această cristalizare se vede în cumpănile de antimoniu de kommerci.

Acest metal se prezintă fără alterație, în aer și în apă, la temperatură ordinată; dar când se încălzesc în contactul cu aerul, atunci și se poate întinde în topire, astăzi de protoxidul de antimoniu cristalizat care este amestecat cu antimoniul de oxid de antimoni (acidul antimoniios).

Antimoniu încălzit până la o temperatură roșie visoare, și proiectat asupra solului, arde cu o mare vioție, răspândind scinte și strălucitoare insuflate de aerul groș și albie de oxidul de antimoni.

Acidul azotic, chiar și intins, atacă antimoniul, și îl transformă în antimoniul de protoxid de antimoni: în această reacție se produce oarecare cantitate de azotatul de ammoniac.

Proprietatea că are antimoniul de a fi atacat, dar nu dissolvă prin acidul azotic, arătă că deosebi de cea mai mare parte de metale. În efect, înțepătă metalul, nu mai stannumul se compoartă ca antimoniul.

Chier-l-alăuți arătă că antimoniul este unul dintre cele mai rezistenți metale. Acidul sulfic concentrat îl atacă la cald, derajând acidul sulfosu, și formând sulfatul de antimoni.

Acidul chlorhidric lăzorează și asupra antimoniului.

Apa regală este dissolvantul ordinariș al antimoniului.